

Ne Garip Bir Yıl Ve Heyecandı

– Yazan Adam · 04 Mayıs 2014

Click here to view the original image of 720x480px.

Bir insan askere neden gitmek ister, tabi birçok sebep sıralamak mümkündür, fakat en önemli unsur, temel bir görev olması, kendini tanıması, müşterekliği tatması, vatan müdafaasında seferber olması, bunun içinde eğitim alması, daha kaba bir ifadeyle, yaşadığı toplumda adamdan sayılması denilebilir.

Fakat askerlik o kadar farklı bir meslek ki; anlaşılamayan, meşkûk, monoton ve birazda basit ve hatta teknoloji oldukça geri kalmış, basit bir eğitim masası, ezbere dayalı eğitim vesaire, bunlar o günün şartların da böyleydi, bugün nasıl bilemiyorum!

Şefkati, sevgiyi, nefreti, övgüyü, mananın mantıksızlığını, tahakküm ve disiplinin ifrat noktalarını, güvenin en fazla olması gereken yerde, tedbirin önemini daha iyi anlıyorsun, hele gurbeti öylesine yaşıyorsun ki, sanki aile fertlerinden ilk defa ayrı kalıyorsun vi sormayın gitsin.

Yeni ve bir yıllık evliğim, yirmi dört yaşın da evlendim, eşime hasretim, çocuğum olacak merak içindeyim derken, akşamın bir satın da,19,30 civarın da bölüğün yemek hanesin de, Kayserili telefonun var demesinler mi, öyle şaşırdım ki, hala etrafıma bakıyorum, gerçekten mi diye!

Ne bakınıyorsun haydi durma koş çabuk gel dediler.

Tabi şaşkınlığı üzerimden attıktan sonra, ahizeyi kulağıma tuttum alo buyurun diyerek, kulağıma gelen sesi tanımaya çalışıyordum, çünkü aile efradımın beni aramaları mümkün değil gibiydi.

Mustafa ben Mustafa dayım, nasılsın iyi misin, nasıl gidiyor askerlik dedi.

Dayı hamt olsun alıştık, aramanızı beklemiyordum onun için şaşırdım diyerek karşılık verdim. Mustafa dayım, havacı ve kademeli, kıdemli bir astsubay olarak görev yapıyordu.

Sürekli şehir, şehir tayinle gezdiğinden pek sık görüşmezdik, birde dayım asker olduğundan herhalde, oldukça ciddi ve sert bir yapısı vardı, nedense yanına pek yaklaşamaz idik.

Zeki dayım da, karacı bir ast subaydı, lakin kara takım diye bildiğimiz, halktan biri gibi sıcak ve ilgiliydi. Yine de itiraf etmek gerekirse, arayan ciddi dayımdı, Mustafa sana müjdeli bir haberim var, gözün aydın bir kızın dünyaya gelmiş, tebrik ederim seni, Allah analı, babalı büyütsün dedi.

Bende bu nazik davranışından dolayı, kendisine teşekkür ederek, sevincimi onunla paylaştım, asker ocağında böyle hayırlı bir haber, insana farklı ve garip bir duygular yaşatıyor. Allah herkese nasip etsin ve bu haberle merakla beklediğim çocuğum, sağ-salim dünyaya gelmiş ve sevgili eşimde selamete

kurtulmuş ve ben böylece baba olma mutluluğuna erişmiş oldum.

Benim yüzünü dahi göremediğim biricik kızımın ismini, babası olarak ben koyacağım dediğim için, yirmi bir gün isimsiz kalarak, dağıtım için izine gelmemi bekliyordu, kolay mı ilk çocuğum onun ismini, güzelce araştırarak koymam gerekiyordu, böyle düşünüyordum. Kayın pederim hoca olduğu için, sekiz çocuğunun ismini koyduğu gibi, sayısız birçok çocuğun da ismini koymuştur, içimde ki gizli kanaat benim çocuğuma, babamın isim koyması uygundu.

Lakin canım babam böyle işlerle pek alakası olmayan, kendi halin de, saf tevekkel, hinliği hiç olmayan canlı bir tarihti, hatıralarını bilmem kaç kez, defaten dinlemiştir, hatıralarından birisini anlatmaya başlayınca, arkasını ben getirebiliyordum.

Aslan babamın böyle bir hissiyatı olmadığından, benim devreye girmem kaçınılmazdı, babam adına böyle düşünüyordum ve öylede yaptım.

Dağıtım iznine gelmek için, tümene otobüsler gelmiş onlara binerek ayrılacaktık, tümenden elli kilometre uzaklaştığımız halde, tekrar çağrılırız kaygısı içimiz de hakimdi, zira muazzam bir baskı uygulamışlardı. Daha sonra bu duygunun yok olduğunu fark ettik ve sanki askerliği bitirdik coşkusuyla sılaya, yuvama kavuşacaktım...12.03.2006

Mustafa CİLASUN